

CODUL

Anul III, nr 1
ianuarie-martie

LUI

REBREANU

14 februarie – alege un an.

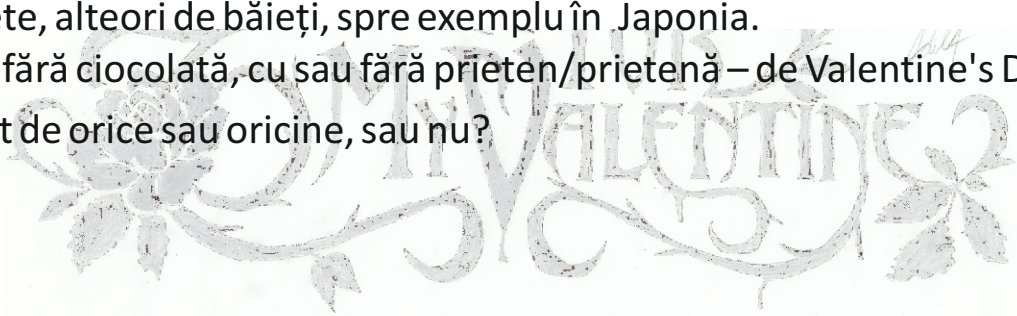
Hmm... să spunem 1076. Papa Grigore al VII-lea îl excomunică pe împăratul Henric al IV-lea, supușii săi fiind scutiți de atunci încoace de jurământul de credință prestat regelui. Sau poate, ceva mai exotic? Un 1779 bine ales ni-l dezvăluie pe James Cook (google-iți-l) ucis de nativii hawaieni în apropiere de Kealakekua.

Sau să revenim la 'trebi mai pământești': 1888 – inaugurarea Ateneului Român. Poate știți – sau poate nu – dar în aceeași dată de 14 februarie a început să funcționeze primul calculator electronic ENIAC (1946), Jocurile Olimpice de Iarnă se țin la Oslo, Norvegia (1952) apoi la Lake Placid, New York (1980). Să nu uităm nici bibliotecile: tot un 14 februarie fericit a făcut ca Biblioteca Apostolică a Vaticanului să aprobe pentru Arhivele Statului român microfilmarea unor documente referitoare la istoria României.

Hmm... să fi uitat oare ceva? (avis îndrăgostiților/îndrăgostitelor, nu vă supărați prea tare) Dar cum se poate – Valentine's Day – Ziua Sfantului Valentin – Ziua îndrăgostiților, sau mai bine spus a ciocolatei, dulciurilor și a florilor, uneori primite de fete, alteori de băieți, spre exemplu în Japonia.

Cu sau fără ciocolată, cu sau fără prieten/prietenă – de Valentine's Day poți să fii îndrăgostit de orice sau oricine, sau nu?

Denisa

CUPRINS

Codul lui Rebreanu
Anul III, nr. 1, ian.-mar. 2013

Un 14 bogat	1
Jane Eyre, Charlotte Bronte.....	3
Iubirea e pe 14 februarie.....	3
Invitația la vals, Mihail Drumes.....	4
Zbor deasupra unui cuib de cuci, Ken Kesey	4
Diavolul și domnișoara Prym, Paolo Coelho.....	5
În căutarea fericirii, Bertrand Russel.....	6
Lie to me.....	7
Forrest Gump	8
Pluriperspectivism, Ale Te.....	9
The Raven (I), Mihai.....	10
Rol difuz, Ana	14
Cotidian, Ana.....	14
Întoarcere (re)condiționată, Ale	14
Versuri, simple cuvinte, Maria.....	15
Poveste de dragoste?, Teea.....	16
E tâmpit să fi la liceu, Lupu.....	17
De la mare la mic: Heri.....	18
Ieșeala, Teo.....	19
Prototype 2.....	20
Mass Effect 3.....	21
Ești un romantic incurabil.....	22
Sudoku.....	25
Rebus.....	26

- Teodora Buhos -
- Maria Bodiu -
- Anamaria Clujan -
- Maximiliana Gagea -
- Oana Marian -
- Bogdan Mic -

- Denisa Pintiută -
- Doris Precup -
- Mădălina Timiș -
- Alexandra Nadina Turcu -
- Ionut Turcu -
- Alexandra Turdean -

Codul lui Rebreanu = ISSN 2247 - 8248

Codul lui Rebreanu
Anul III, nr. 1, ian.-mar. 2013

Știu ce ai citit aseară

Jane Eyre

Charlotte Bronte

Romanul “Jane Eyre” a fost publicat în anul 1847 de scriitoarea engleză Charlotte Bronte.

Este inspirat din viața autoarei, iar personajele sunt construite pe baza înfățișării persoanelor cunoscute de ea.

Orfană în mâinile mătușii și verișorilor ei bogați, dar cruzi, iar mai tarziu la școala din Lowood, Jane petrece opt ani foarte grei, suferă de foame, de frig, colegile ei mor cu zecile și se confruntă cu răutățile și prejudecățile profesoarelor. Acolo o întâlnește pe unica ei bună prietenă, Helen Burns, care aplica maniera “toti pentru unul si unul pentru toti” și încurajând-o pe Jane să-și perfecționeze înclinația sa deosebită de a desena și picta.

Dupa aceste perioadă de timp, ea hotărăște că vrea ceva nou de la viață și se angajează ca guvernanta pupilei domnului Rochester. Aventura lor amoroasă, descoperirea făcută de Jane despre secretul domnului Rochester – ascuns într-un mod oribil în mansarda conacului Thornfield – și zborul ei plin de disperare sunt relatate într-o dramă de o intensitate pasională al cărei ritm nu slăbește niciodată.

Jane Eyre este o poveste de dragoste cu un “happy ending”, rar în acele vremuri din cauza portretizării antipatice a dragostei față de un bărbat căsătorit cu o altă femeie. Este precum spunea Thackeray “Capodopera unui geniu grozav”.

iubirea e pe 14 februarie

Acesta este răspunsul unui copil cu autism, întrebat ce este dragostea: *iubirea e pe 14 februarie* și de aici a pornit alcătuirea antologiei de poezie. Dragostea este privită dintr-o perspectivă postmodernă, în care toate clișeele sunt anulate, în care tehnologia îi permite iubirii și iubitului să se exprime original: *Mi-aș arbiva inima/ să-ți trimit, pe rând,/ bucățele din ea pe mess/ prin send file*, așa se exprimă Alexandru Drăgan. Fiecare declarație de dragoste este formulată însă într-un alt ton, iar identificarea a 56 de voci, a 56 de atitudini, te poate cuprinde cu totul în lumea fictivă, în această lume fictivă, în care iubirea se întâmplă doar anual, pe 14 februarie...

Ale Te

Știu ce ai citit aseară

Codul lui Rebreanu
Anul III, nr. 1, ian.-mar. 2013

Invitația la vals

Mihail Drumeș

„Invitația la vals” prezintă o frumoasă poveste de dragoste a cărei protagoniști sunt Mihaela și Tudor. Deși la început avansurile lui Tudor sunt respinse de Mihaela, acesta reușește să îi câștige inima în cele din urmă. Povestea continuă ca oricare alta: momente frumoase și memorabile petrecute împreună, sentimente intense, gelozie și cuvinte măgulitoare, dar în același timp are ceva aparte. „Invitation à la valse” a lui Weber (care, probabil, a reprezentat o sursă de inspirație pentru titlul operei) poate fi declarat cântecul de suflet al celor doi îndrăgostiți. Însă, instabilitatea unuia și mândria celuilalt pot determina situația să ia o turnură nu tocmai plăcută.

Maria

Zbor deasupra unui cuib de cuci

Ken Kesey

„Zbor deasupra unui cuib de cuci” – nu eram sigură la ce să mă aștept din partea cărții, filmul inspirat de ea fiind recompensat cu un număr considerabil de premii Oscar.

Începând cu decorul și sfârșind cu personajele, cartea poate fi caracterizată printr-un cuvânt: inedit. Echilibrul și monotonia unui spital de boli mintale american sunt zdruncinate atunci când un irlandez autentic, un pacient nou-admis, pătrunde în lumea bolnavilor și le reîmprospătează calitatea vieții în moduri neconvenționale, dar eficiente.

O carte despre oameni și principii blocate invocabil în sistem. O carte despre nebunie și ce înseamnă să fi nebun, așa cum nu s-a mai povestit până acum.

4

Georgiana

Diavolul și domnișoara Prym

Paulo Coelho

Romanul “Diavolul și domnișoara Prym”, roman al scriitorului de succes Paulo Coelho, este o altă operă reușită ce abordează o tematică spirituală. Cu această carte se încheie trilogia “Și în ziua a șaptea...” din care fac parte “Pe malul râului Piedra am șezut și am plâns” și “Veronika se hotărăște să moară”. Aceste trei romane abordează viața unor persoane normale care, brusc, se găsesc confruntate cu dragostea, moartea și puterea. Arătându-se astfel că provocarea nu așteaptă, iar viața nu primește îndărăt. O săptămână este un interval de timp suficient pentru a decide dacă ne acceptăm destinul sau nu.

Această carte prezintă povestea lui Chantal Prym, o tânără femeie în căutarea fericirii, și a luptei sale interioare, între partea sa luminoasă și cea întunecată - în esență, lupta dintre bine și rău. Domnișoara Prym trăiește într-o comunitate restrânsă, monotonă și izolată. Monotonia acestui sat îndepărtat este întreruptă de sosirea unui străin care îi propune un târg, atât domnișoarei Prym, cât și întregului sat. Supuși unei alegeri între “bine și rău” sătenii sunt pe cale să piardă bătălia în favoarea “răului” datorită lăcomiei, fricii și lașității care se ascund, de altfel, în fiecare dintre noi.

Romanul se poate interpreta ca fiind o pildă despre bine și rău, despre deciziile pe care oamenii trebuie să le ia în fiecare zi, despre lupta care se dă în permanență în noi, în care poate deține controlul atât binele, cât și răul. Într-un final, însă, noi avem liberul arbitru și putem alege sub influența căruia dintre aceste două 'entități' dorim să ne construim viețile.

Acest roman merită citit, atât pentru tema abordată, care îți va mări dorința de autocunoaștere și te va îndrepta către drumul spre răspunsurile atât de arzător căutate, cât și pentru construcția atentă a textului, care îl face accesibil tuturor cititorilor.

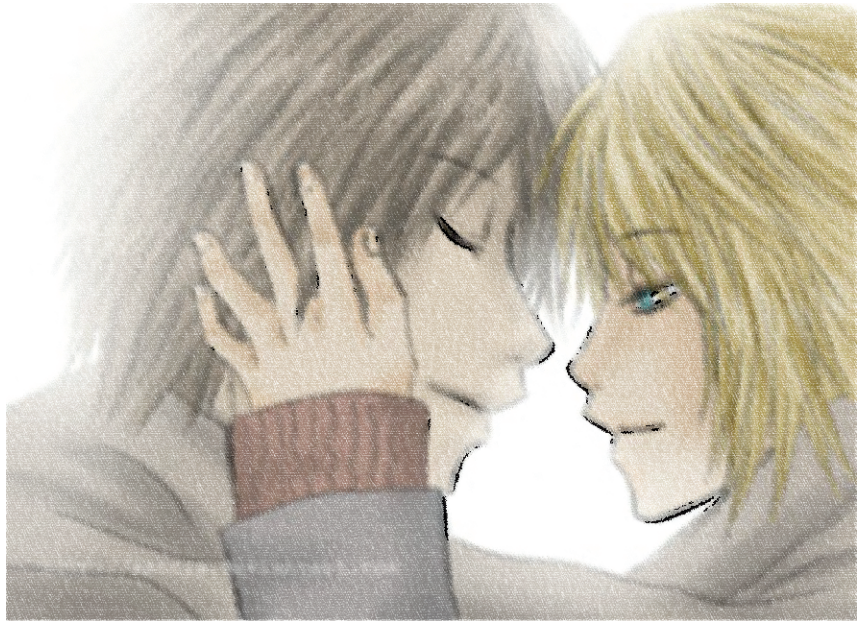
Mădă

În căutarea fericirii

Bertrand Russel

Ce e de fapt fericirea? Ce înseamnă să te simți fericit? Amestecul desentimente din care face parte această fericire este unul extreme de echilibrat. În anumite momente, câte un ingredient tinde (și de cele mai multe ori reușește) să iasă în fața celorlalte și să se manifeste cu adevărat, așa ne prezintă și această operă literară filozofică ce merită savurată de la început până la sfârșit.

Autorul englez combină de fapt literatura cu un strop din trăirile sale personale pentru a ne fi călăuză pe un drum prin nefericire, către fericire. Analizând cauzele acestor doi factori atât de importanți în viața fiecărei persoane, Bertrand Russell, laureat al Premiului Nobel pentru literatură în 1950, ajunge la concluzia că fericirea e posibilă și tangibilă pentru om. Eleganța și splendoarea învăluie paginile acestei lucrări parțial filozofice care învață individul că „fericirea e o stare care se cucerește”. Așa și e! Aceasta se dovedește a fi cu atât mai ușor de realizat cu cât oamenii sunt mai învățați să rămână verticali în diferitele situații ale vieții.

Cei ce nu fug de temeri și vor ști să le înfrunte, cei ce au încredere în propria persoană și în propriile forțe, cei ce nu vor pune la suflet „perlele negre” ale societății, cei ce vor cunoaște iubirea și o vor proteja, aceștia sunt cei mai aproape de adevărata fericire.

Mihai

LIE TO ME

Să începem prin a ne pune o întrebare simplă: câte minute vorbim pe zi? O persoană obișnuită ar putea răspunde că „mult”, pe când o „moară stricată” ne poate uimi cu un „toată ziua” veritabil.

Totuși, cam ce spune realitatea? Profesorul Ray Birdwhistle ne lămurește în această privință, printr-un răspuns pe cât de surprinzător pe atât de adevărat: 10 minute. La așa răspuns, cum se poate să nu îți dea prin minte „Dar restul zilei ce facem?”. Ei bine, mulți dintre noi am auzit de limbajul trupului. Dar puțini am auzit de serialul „Lie to me”. Deci, ce se întâmplă atunci când știm să îl deslușim?

Într-o cursă a minciunii versus adevăr, personajul principal al serialului, doctorul Cal Lightman, alături de colega sa Gillian Foster, se aventurează în interpretarea microexpresiilor și a limbajului nonverbal. Președintele comisiei de etică frecventează un hotel cu „doamne de companie”, cel mai silitor elev din clasă își ucide profesoara – sau adevăratul vinovat se ascunde în spatele unor minciuni bine plasate? Cine va decide soarta lor?

Așa cum spune Lightman, „agit oamenii până își pierd controlul și uită să își mai ascundă sentimentele. Atunci adevăratele trăiri ies la iveală”. Vă invit să-l urmăriți, descoperind dacă cea mai palpitantă experiență a vieții este cea a întâlnirii cu o altă persoană.

Denisa

Știu ce ai văzut aseară

Codul lui Rebreanu
Anul III, nr. 1, ian.-mar. 2013

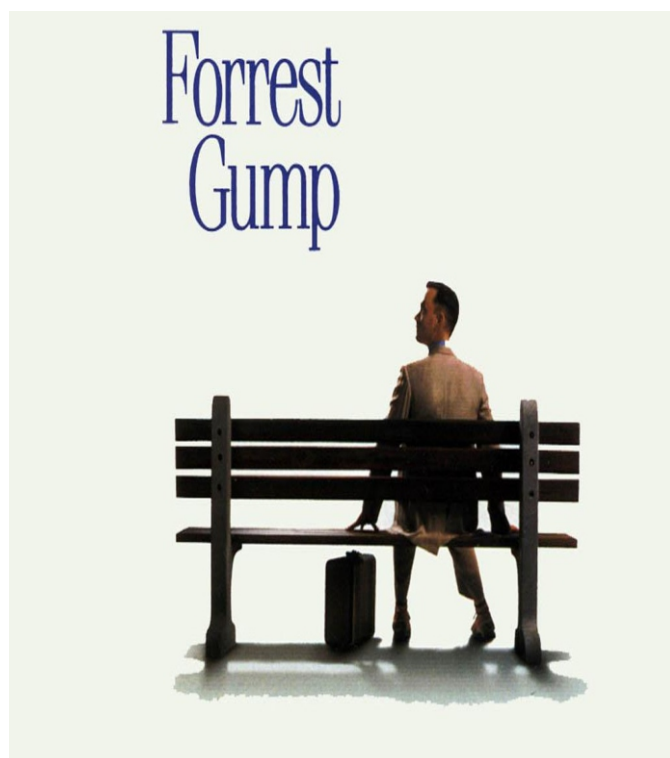
Forrest Gump

- *Vii cu noi?*
- *Mama mi-a zis să nu mă urc în mașinile străinilor.*
- *Acesta este autobuzul școlii.*
- *Eu sunt Forrest. Forrest Gump.*
- *Eu sunt Dorothy Harris.*
- *Păi, acum nu mai suntem străini.*

Odată ce faci cunoștință cu Forrest Gump, câștigi un prieten, de a cărui fidelitate sigur te vei mira, având în vedere eforturile pe care le-a făcut personajul pentru a-i proteja pe cei cunoscuți de-a lungul Călătoriei și al călătoriilor sale. Da, protagonistul filmului a străbătut multe drumuri, jumătăți de

drumuri și poteci înguste: pentru a-și regăsi prima și singura lui iubire, pentru a-și ajuta prietenii sau pentru a îndeplini promisiuni, iar toate acestea le povestește într-o stație de autobuz, în timp ce ascultătorii se schimbă mereu. Tu, cel care vizionezi filmul, ești singurul care află întreaga poveste, restul cunosc doar frânturi, ce au totuși puterea de a stârni admirația trecătorilor.

Forrest Gump este un om de o candoare impresionantă, un om care nu prea știe bine ce face, dar știe de ce face și mai ales pentru cine, fiind întotdeauna bine intenționat. Forrest Gump se ghidează după cuvintele mamei lui, ce devin pentru el citate memorabile și memorate și care îl ajută să ajungă în situații favorabile, imprevizibile. Forrest Gump nu este un om deștept, dar știe ce e dragostea...

Ale Te

Pluriperspectivism

Lumea este un târg: oamenii cumpără și vând sau vând și cumpără, iau și dau sau dau și iau și nimic nu e pe gratis, oricât de gratuite ar părea unele lucruri. Totuși, mai găsești uneori oferte, mai găsești vânzători înțelegători, care acceptă să-ți vândă ceva pentru nimic, și apoi râzi de ei și te lauzi tuturor cât de câștigat ești tu și în ce pierdere au ieșit acei bieți oameni, când, de fapt, vorba lui Noica, „nu se știe cine dă și cine primește”.

Lumea este o interminabilă piesă de teatru, însă fără spectatori, pentru că toți suntem actori. Ne alegem întotdeauna rolul care credem că ni s-ar potrivi cel mai bine, alegem mereu cine vrem să fim și, ce-i drept, aproape întotdeauna greșim și arătăm caraghios în fața celorlalți. Personajele se schimbă în permanență, dar nu numai pentru că oamenii dispar și sunt înlocuiți cu alții, ci și pentru că ei devin și astfel, din când în când, primim (de fapt, ne dăm) pe altcineva de interpretat. Dar oare putem reuși să fim complet altul, să ne modificăm trecutul sau pur și simplu să-l anihilăm?

Lumea este și teatru și iarmaroc. Ne punem masca și mergem la cumpărături. Tu ce vinzi? Vând, doamnă, îmbrățișări importate tocmai din Țările Calde. Dar tu ce dai? Eu dau, domnule, douăzeci de zâmbete placate cu aur. Lumea este un iarmaroc teatralizat: tarabele sunt doar un decor, trăim cu iluzia că vindem și cumpărăm, ne autosugestionăm încontinuu, când, de fapt, nu avem ce să dăm, deci nici ce să primim.

Și când ne dăm seama de aceasta, vine un prieten, închide cortina și ne oferă o îmbrățișare cu miros de balsam de cocos. La rândul nostru îl răsplătim cu un zâmbet de complicitate, semn pe care numai el l-ar putea recunoaște. Întrebare: ne situăm în fața sau în spatele cortinei?

Ale Te

THE RAVEN (I)

“Pitch black blood and cauterized lymphoma you shall eat while I'm away, worm... This is a nightmare that you wouldn't dare enter even to escape Hell. I am going to make sure your brain will tremble and then dissolve beneath my boot. Then I will help you stand up so that I can finish you and at the same time throw you into the void where the maggots shall feast on your eviscerated body...” “This is the appendix of that dusty journal... You can use it to help yourself in your studies, Fred. Take it to the meeting tomorrow...” Luis Fox closed the book and handed it to his friend.

Sometimes you have to force the hand of fate and deliver your emotions directly through what you aspire to become. Sometimes you are forced to do so by the calamities of the world around you. Sometimes we just cannot open our wings and fly away from the pain as we are obliged to endure it in excruciating manners...

When he was looking at the wintry skies all he could see were clouds of enormous poetry radiating in all directions. There were pulses going all the way to Heaven and some of them were also getting a glimpse of the fiery Hell. The poetry in him was sparked by the darker side of people, by the black side of all things. All along the edge of paranoia lies what is in fact a boundary between sanity and dementia, a boundary dominated by spectral embellishments which can conquer thoughts in a second. When this edge is weakened or broken, that is when things start to happen...

“To Hell with your critics! I am what I am even if you may not give a damn!”

“Take it easy, Mister Lloyd, this is an organized meeting. Please sit down and bear attention.”

“Not after you mocked me like this!” The writer gave the critic an awful look, as if he wished the worst for him to happen.

Once someone told me that it is not wise to rape a poet's words. It can lead you to your doom and you won't even manage to move a finger against it. Edgar Allan Poe once said: "Words have no power to impress the mind without the exquisite horror of their reality." The madman was right... The word is the raw material which is used to convey emotions. Before attacking someone's words, make sure to think just once of your home, sweet home, burning before you... from wood to core... What would you do? You would embrace insanity, wouldn't you? You would start to worship the raven's plumage and enjoy being tickled in your heart with a black feather coming from the wings of this horribly beautiful creature...

“The meeting is over. You are dismissed, gentlemen!” The leader-critic announced. “Lloyd, I want to speak to you.”

The writer stood up as tall as he was. His tie was deranged but his eyes were offering perfect attention to his “master”, Bruce Cunningham, literary critic, mayor of Brownsville, a town of South Dakota, USA. “Sir?” He asked... as if he was begging for some kind of mercy.

“I am disappointed by your actions, Mister Lloyd. You are hereby expelled from our group. I will make sure of that. Don't worry about us, we will work our way on finding someone way better than you on all points, a replacement more than suitable... You can go now... get out, you so-called artist!”

Fred Lloyd, twenty-seven, writer, poet, composer, songwriter, member of the literature group “Contemporaries”, a great man with an even bigger heart. I could've killed if I were in his place... but, you know how they say, “everything is to come at the right time.”

This is not the dawn of a dirty mind for there were many dawns before and each one managed to make this “sun” brighter with each wave. Cunningham turned to the window just as Lloyd exited the room. The critic looked around while never seeming to focus on anything of the view that the glass had to offer. He kept on swaying his eyes around, trying to spot something but never managing so. A bird crossed his sight. A pitch black crow flew above the “Contemporaries” headquarters. The creature, as wild and weird as it was, only stopped flying after hitting its head on the aforementioned window, smashing its skull. Imagine the force of a bird in full-speed flight crashing against a window. It broke through it and plunged into Cunningham, who was thrown down and hit his head on a metal bar coming from the ceiling. The bird was dead but the critic wasn't far from it either and he was all alone in the room. The next second, silence reached a horrid apex as a flock of crows entered the room through the same window. They rushed in seemingly in distress and went on to make circular moves all around Cunningham. The “Contemporaries” critic was doomed of course... As they swarmed all around his unconscious body, the crows started eating him alive. Piece by piece, nerve by nerve, nightmare by nightmare, breath by breath, the birds devoured him. In the gruesome sight there wasn't much else to describe. The corpse had no face anymore; its eyes were taken out first and a bloodbath soon followed. This rotting carcass stood there in silence for when the birds finished, they immediately flew away, leaving the “Contemporaries” building through the same window they had gotten in. Nobody seemed to notice the weird activity and the black-plumaged birds flying as if in a psychedelic state... and in all this confusion, the morbid was getting better and better. A stench filled the air in time. The beautiful smell of entrails and human flesh was slowly but surely climbing higher and higher. That lovely combo of visual and olfactory images can always bring down even the strongest of minds while for others it might prove to be the perfect inspiration. Alice McHank, philosophy teacher and a good field worker for the “Contemporaries” entered the room, opening the door all of a sudden. There was this shock, to see Cunningham or what was left of him lying on the floor, opened up for real, like in the best horror movie ever made, but this time for real... The shock made Alice scream blue murder as the terror rose up from her feet to her head. There was no silence now, everything being broken by her hysterical screams. She started running all along the halls telling everyone what she had seen. Some would believe the young lady; others would tell her to stop it all right away. The putrid flesh was becoming pitch-black in itself and the nightmares started to flow right away... The birds did not come back nor were they seen again that night. The darkness seemed to eat into everything as time passed. Some crows stopped in a tree several minutes away from the “Contemporaries”. Lloyd noticed them but didn't give too much attention to the birds which seemed drugged, flying in weird patterns and never staying in one place.

The town of Brownsville lost its mayor, but that was the smallest problem. The skies seemed to turn black and red for that night. A ghostly fog was trying to cover the whole town and “consume” the inhabitants. The sky appeared as if it had a tumor. The smog coming from the town's factories was crawling through the air and was reaching amazing heights. The trees were infested too. The people's breaths were swarming with an incredible fear of the dark and of the worst. There were birds circling in the night sky. The stars were not visible, of course... There was more to this landscape than it met the eye. Police arrived at the “Contemporaries” in a short amount of time. The specialists took Cunningham's body for further analysis. A load of stupid comments and suspicious ideologies were to be summoned to the court and a lot of mysteries were not meant to be solved. There were more and more agitated crows which started flying relentlessly above Brownsville. Lloyd finally managed to arrive home from the meeting. He was in pain for he feared he had lost his last chance of becoming

well-known by failing to impress those at the meeting of writers.

“This life is tough. How can we get on to living? Where do we draw the line?” He whispered to himself. A crow was stalking him the whole time. He turned his head around to see some birds waiting for something in a tree near his block of flats. They seemed to be looking at him. Lloyd ignored them and went on to open the old door and reach his flat. He

was exhausted and he felt haunted. He quietly took out his keys, all attached to an old family necklace, an artifact of great valor for the Lloyds. Fred kissed the now rusty jewel wearing the inscription “ATCF”. The letters stand for “Anastasia, Theodore, Catherine, Fred”. The first two were the writer's parents. Catherine was his sister. Fred couldn't stop the tears as they began to fall on the cold floor. There was a mantle of darkness covering him and his body started aching of pain. He got inside his apartment and suddenly closed the door and locked it all the way. He couldn't bear to look once more at his family tags on his necklace and started crying immense tears coated in darkling fear and pain. He didn't know what to do next. He seemed to have lost his only reason for living... his only way of showing the world what he was up to. He felt all alone. Fred's story is intriguing and interesting at the same time and it is one of those life stories no one should live or relive.

It was a pitch black day during one of the darkest winters to exist. It was the year 1925 when Fred lost all he loved the most in a horrid car accident at the edge of Brownsville. It all happened in a glimpse and the pain would last forever. Theodore Lloyd and his family were driving home after the holidays when their car mysteriously slipped off the road and into a big gap at its edge. Theodore and Anastasia were instantly killed as the car hit the bottom face-forward. Catherine was left struggling between life and death for half a year in the Brownsville main hospital center before she finally passed away on the autumn of 1925. Fred recovered quickly from his physical injuries and managed to overcome the near loss of his right leg which had to be amputated in order for him to survive. However, the doctors decided it was not entirely the case to act and so Fred managed to heal miraculously. What he could never heal, recover and replace was his beloved family. His life had been partially destroyed and his skies turned black forever on that terrific day when the Universe seemed to fall on him and engulf him forever... Fred contacted dementia and started to slowly lose his mind, day by day, night by night. He felt estranged of the world around him and began to think only for the worst in everything he was doing. His world seemed to have remained locked in time and space. His own existence, he felt and thought, was only a dream within a dream, everything cloaked in a Pandora's Box waiting to be opened. Unfortunately for him, everything was real. It wasn't enough to kill him though. It has always been in Fred's nature to come back stronger and stronger after each hit he would take from life itself.

This amalgam of feelings and sorrows culminated with Fred meditating isolated, on his own, on his father's old chair, at his workplace. There was a ghostly atmosphere ruling over his room. A wall clock, torn by time, was ticking endlessly throughout those minutes of silence. The pale light coming from his lamp was making everything look clouded in even greater darkness. That was the only source of light, and the ghostly rays were like foretellers of the macabre. Paintings on his walls told the stories of his life. “ATCF” was written on one end of his bed. The light was slowly starting to die out. Before he could decide to relight the lamp, he noticed something on his window, just as the storm began. Pitch black crows had gathered around the block and some of them started feasting on carrion in the middle of the street. A car scared them off but very soon they came back. There were many birds out there, something a bit abnormal. The storm was getting heavier by second. Suddenly, a flash of light struck the mighty night and then a thunder, and another one. The sky kept crying drops of inspiration for the young man. He picked up the newspaper reading aloud: “Mayor of Brownsville killed in unnatural and mysterious conditions. Cunningham found dead. Serial killer? January,

1933". Suddenly he felt as if he'd been struck by lightning, head to toe. "What could've happened?" He thought. And another thunder broke the deathly silence.

The pale light immediately died out. Astonished and in some kind of fear, Fred tried to start it again but he failed. A lightning struck the middle of the street right where the crows were feasting on the carcass of a dead dog. One of the birds was torched alive by the lightning and the others flew away in confusion. The sight was gruesome but it wasn't enough for some minds. That last flash of light and its thunder made another bird appear and fly towards Fred's window... a crow or something more, something bigger, wiser, darker than anything else. A beautiful raven approached the window and covered the sight towards the moon. Its eyes were shining demonically red. Fred watched it carefully and immediately recognized it as a perfect source of inspiration. The bird looked the writer in the eyes. Its feathers were of perfect pitch black. The eyes were shining in the darkness of the night, seemingly in ideal harmony with the pale moon overlooking the grim town of Brownsville, home of blood and mystery. As another lightning spawned out of the phantom clouds the raven chose to fly away, as if it had decided the writer had enough inspiration for one night. All crows went away and seemed to follow this mighty creature into the darkness, through the heavy rain. Some stayed behind and continued to eat the carrion in agonizing silence disturbed only by the falling drops.

Fred took out his favorite pen and started writing a love poem. His love was Julia Bellamy, a young and beautiful woman who was also working at the "Contemporaries". The two had met each other when Fred decided to finally publish his works through this institution. He used the almighty night as inspiration for his poem. The moon, the clouds, the skies, the dark atmosphere... everything was perfectly fitting into the loneliness of an inspirational night. All elements were seen as canvas of the night, the queen of time. He didn't stop until he managed to get his words into perfect combination. Just like the music that could come out of his piano at any time, Fred's lines were sounding great:

*You are the moon on my starry sky.
Your love is conveyed in astral canvas of the night.
And even when the night itself will cry,
That's when your touch will light this plight.*

*And know that you make me feel,
Better, stronger, more of songs of night,
And I stand still and I feel still,
That you're my star that's shining bright...*

*You are the light at the end of the tunnel
You comprise the thoughts that spin,
All in my head, forevermore...
All through my heart, trims I adore.*

*You are better than all I'll ever be.
And I am enlightened by the night,*

*By your night – can you see?
For what I feel is drops of your light.*

*Unto thee my love shall flow.
Into me the night will hail,
And cheer and fear this fiery blow,
Tattooed white, this moon so pale...*

*And you're everything I write,
And you're always in my heart...*

Mihai

Cotidian

Rol difuz

Plutesc într-un pahar de oboseală
în care picuri cerneala din rană.
mă scalzi în alcool
dimineața și seara.
îmi decolorezi cu lacrimi
zâmbetul.

Ana

simt că vorbim în șoaptă
și învelim cioburi în piele.
ne-am lipit spatele de fotoliul din salon
și-am început să vorbim prin semne.
unghia de la degetul mare-mi sângerează de
fericire.

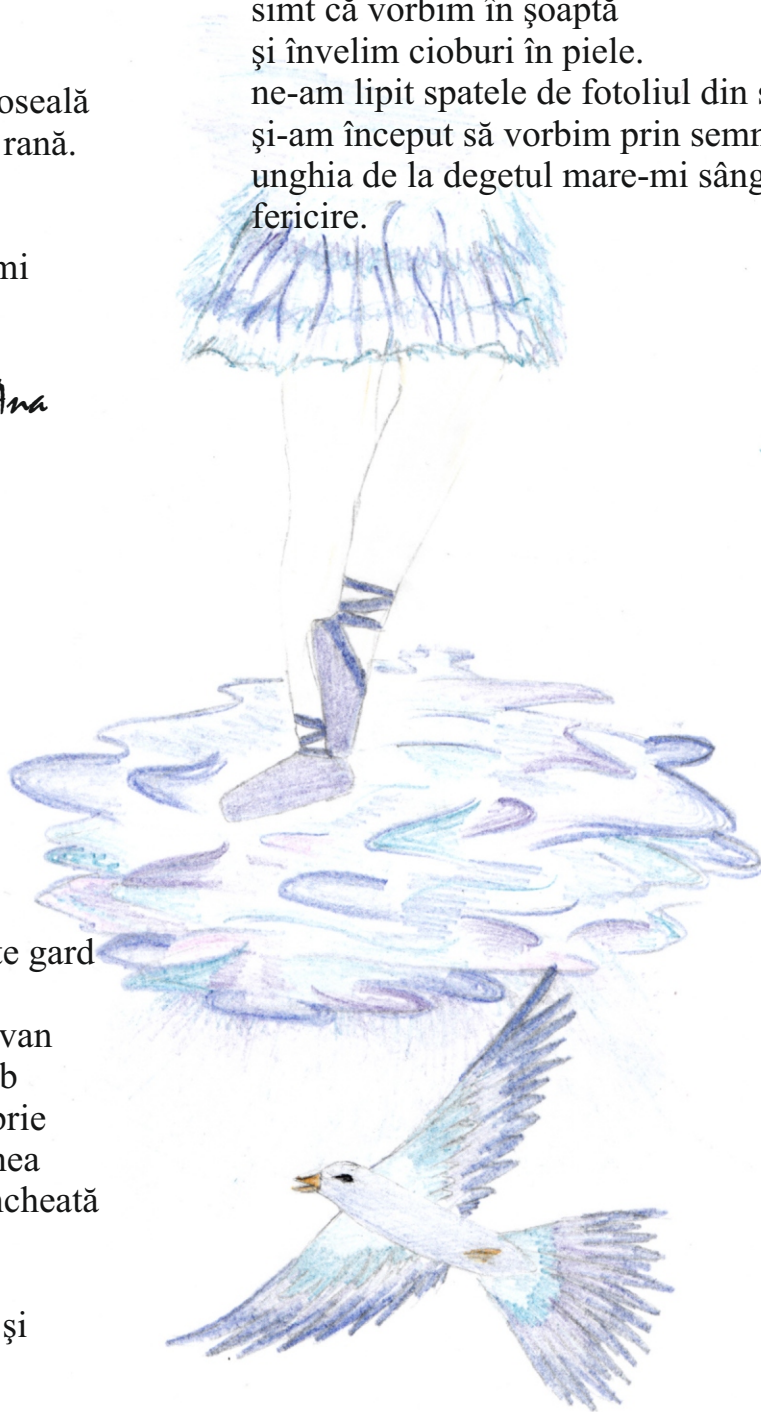
Ana

Întoarcere (re)condiționată

m-am săturat să-ți arunc peste gard
sms-uri goale de timp
așteptând să cadă de pe tavan
soarele acela claustrofob
apărut într-o zi de noiembrie
să cadă direct în palma mea
ce mi-o țin de atunci îngenuncheată
spre perete

poate când o să-ți arunc și
soarele peste gard
o să-mi deschizi ușa

Ale Te

Versuri, simple cuvinte

Maria Bodiu

Ce este viața?
Povestea pe care singuri o scriem
Și nu știm asta.

Unii își caută așa-zisa „salvare”,
Dar ea se află sub ochii lor
Și eu rătăceam astfel
Fără sens, fără lumină,
Fără să înțeleg

Un simplu zâmbet
Poate valora mai mult decât credem
O lacrimă arzătoare
Poate topi durerea simțită,
Dar nu ne ridică din ea.

Aripi are oricine
Însă, nu toți știu să zboare
Iubire primim cu toții,
Dar ne e frică de ea
Sau fugim de ea.

Toate astea...pentru ce?
De ce nu ne putem trezi zâmbind
Cu razele soarelui orbindu-ne
Și cu inima cântând de bucurie?

Fericirea se află în sufletul oricărui om
E un copil ce doarme,
Vrea și așteaptă să fie trezit,
Iar noi îl ignorăm
Pentru ce, oare?

Versurile astea
Sunt doar cuvinte înșirate pe-o hârtie
Poate că vor fi uitate
Sau nici măcar nu vor fi citite
Totuși, te întreb pe tine,
Cel care citești:
Tu cât de des zâmbești?
Simți că trăiești?
Știi să iubești?

Dacă nu, mai ai timp să schimbi ceva
Iar dacă sufletul tău spune „da!”
Eliberează-ți mintea de orice gând
Ia în mâna ta o pensulă
Și pictează și sufletele celorlalți
Într-o culoare, două, trei
Sau desenează un curcubeu dacă vrei
După asta, privește în ochii lor
Și vei vedea lumina ta în ei.

S-ar putea ca exprimarea mea
Să nu placă
Sau lucrurile pe care le spun
Să fie considerate puerile,
Dar dacă ai vedea ca mine
Ai ști, cititorule
Că deși viața nu este corectă,
Ea poate oferi mai mult decât crezi
Lumea e mai colorată decât vezi
Și împlinirea e simplu de obținut
Ea este o stare a minții, inimii și sufletului,
Nu un absolut.

0,3 kidolo!

Maria

Poveste de dragoste?

Ciocnind ușor fruntea de poartă, îi murmură hipnotic numele din nou și din nou, până ce sensul i se pierdu în răcoarea nopții. În momentul în care brațele amortiră și orice mișcare a lor deveni dureroasă, lăsă cutia tacticos lângă picioare, în băltoacă. Cu deosebită servibilitate și nu lipsit de stoicism, conținutul avea sa îndure intemperiiile vremii alături de Domnișoara M.

Până când...

Până când...

Până când zvonul pașilor apatici blocați de cealaltă parte a porții- o dimensiune aflată încă la mii de realități alternative *lumina depărtare*, dar cunoscută și dragă- se hotărâră să trâmbițeze prima ridicare a cortinei, începutul unui „grand finale” mai complex, zorit de fatalitate; victoria ce va să vină.

Clinchet de chei zgâriate de yală. Momentul pentru dramatica dispariție. Cu o piruetă aproape grațioasă și pasul ușor ca aripa de fluture, Domnișoara M. se dispersă în întunericul de după colț. În sincron, trupul palid al locatarului înaintă în întâmpinarea pânzei țesute prea a-l prinde.

Ridică insidiosul pachet; nasul i se încreți cu o repulsie nejustificată pe moment de abilitățile lui perceptive.

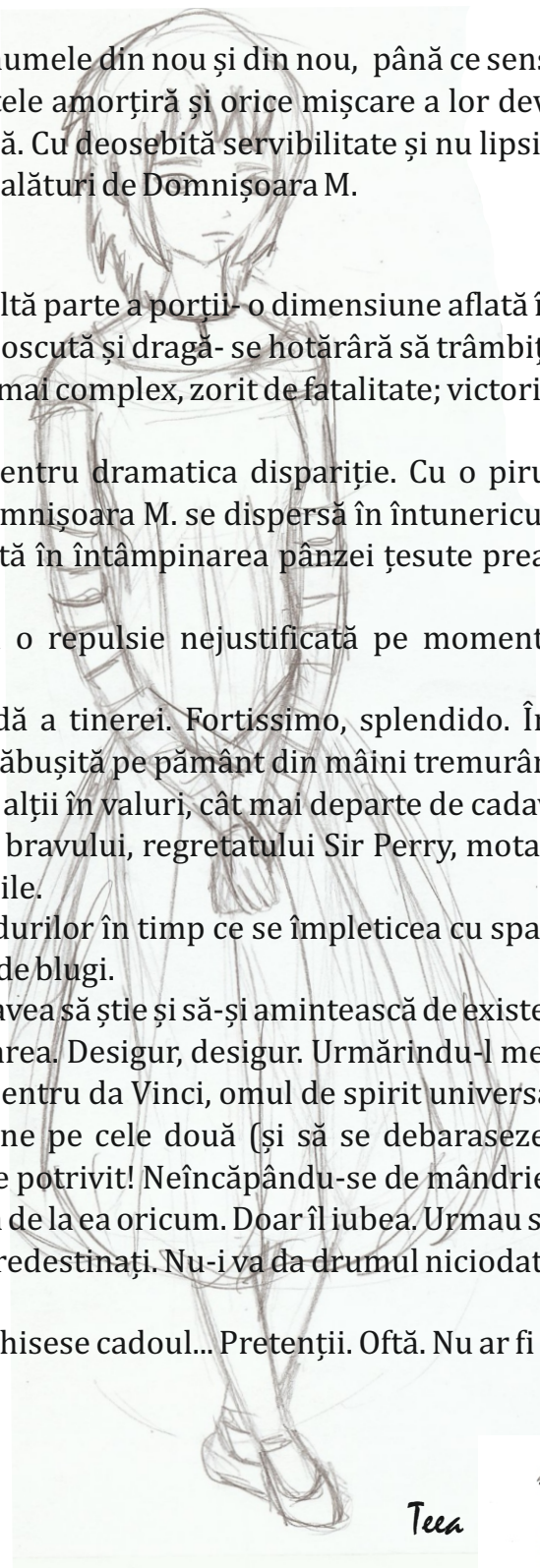
Urletul lui tăie văzduhul. Și răsuflarea aburindă a tinerei. Fortissimo, splendido. Între obraji ei se cusu fugar un rânjel. Din cutia deschisă, prăbușită pe pământ din mâini tremurânde, viermi și larve, larve și viermi se înghesuiau unii peste alții în valuri, cât mai departe de cadavru, ocolind micul dejun nedezirabil. Simțeau cum cărnița bravului, regretatului Sir Perry, motanul, fusese smulsă cu o ferocitate și ardoare aproape palpabile.

De-a dreptul năucit, băiatului i se tăie firul gândurilor în timp ce se împleticea cu spatele înapoi la confortul casei, ștergându-și frenetic palmele de blugi.

Nu ieșise totul perfect. Nicio problemă. Acum El avea să știe și să-și amintească de existența ei, așa își spunea ea. Țipătul acela îi trăda doar încântarea. Desigur, desigur. Urmărindu-l mereu de la depărtare protectoare, află despre pasiunea lui pentru da Vinci, omul de spirit universal și de scumpul lui motan. Cât de ușor fusese să le îmbine pe cele două (și să se debaraseze de concurență). Un dar minunat de Valentine's Day. Cât de potrivit! Neîncăpându-se de mândrie, se consideră că nici nu se putea aștepta cineva la mai puțin de la ea oricum. Doar îl iubea. Urmau să se căsătorească de îndată ce și el își va da seama că erau predestinați. Nu-i va da drumul niciodată. O simplă chestiune. Se aprobă pe sine cu încredere.

Și-ar fi dorit să-i fi văzut dulcea fugură când deschisese cadoul... Pretenții. Oftă. Nu ar fi fost bine să-l copleșească așa, „din prima”.

Câte moduri de a spune „Te iubesc”...

Teca

E tâmpit să fii la liceu.

Citești mult (sau chiar deloc), privești mult (sau chiar deloc), te minunezi de orișice prostie și apoi te așterni într-un somn neliniștit din negura căruia nu mai ieși cum erai înainte.

Trece repede. Ceasurile parcă stau iarna și trec repede vara. Vacanțele sunt scurte, dar dulci. Te îmbată mirosul de fericire ce domnește pe coridoarele școlii, unde și cei de a opta se amestecă cu cei de a noua sau a zecea, ultimii fiind vizitatori în corpul claselor generale... Zâmbești mult și n-ai de ce și totuși ești trist. Ești trist și privești cum trec zilele, rar, apoi repede, repede, și mai repede, și te trezești în pragul tezelor, cu aceeași melancolie întruchipată în încruntările tale. Dar tu taci.

Tu taci pentru că ești trist. Tânjești după ceva, dar nu poți zice pentru că e un secret, și secretele dispar repede, repede, ca și săptămânile semestrelor, și anii, și prietenii... Vrei să vezi tot și să fi tot și toate de pe lume. Vrei să-ți lași plete sau să te tunzi. Vrei să ai păr creț și ochi verzi. Vrei să ai păr nisipiu și ochi triști, maro, umbriți de vară și amintiri tulburi. Vrei să fi *mișto*, *de gașcă*, ca restul lumii. Îți iubești colegii și colegele până-n cer și înapoi. Vrei să nu-i uiți niciodată. O să-i iubești mereu.

Și totuși ești trist.

Privești pe fereastră în timpul orelor, înveți prea puțin și tocești la greu. Ești în a noua. Lumea se schimbă. Oamenii te ignoră. Nu ești important. Nimănu-i nu-i pasă de tine sau de cine te crezi, decât dacă vor să te ia la *mișto*, să te facă de ocară și de rușinea lumii. Și ție nu-ți pasă. De ce ți-ar păsa? Să te lase naibii în tristețea ta. Vrei să zâmbești, dar nu poți. Vrei să visezi, dar tot ce ai în cap sunt coșmaruri și dulci scenarii ale unor întâmplări ce nu vor avea loc niciodată.

Ești trist.

Iarna trece greu. lubeai iarna. Ba chiar o mai îndrăgești. Adori zăpada și fulgii de nea, și fericirea ce-și face loc în cutia ta toracică, acolo, lângă inimă. Vrei să vezi lupi și să fi tu unul dintre ei, acolo, ghemuit într-un grup de trei, urlând la lună. Totuși, ești lup. Nu o știi, dar vrei să o crezi chiar dacă ți se pare absurd. Ești un lup singuratic, fără haită, fără familie, fără un grup din care să faci parte, fără iubire, care colindă pădurile bistrițene fără nici un rost. Stai închis în casă și visezi.

Ești trist.

Nu știi de ce. Visezi la cineva, oricine, care să vină să te ia sau tu să mergi să-l iei și să-l prețuiești și să știi că-i pasă, chiar și unui om simplu, de tine. O vrei. O dorești. Dorești acel sentiment ce te face cald, ce te face să respiri mai ușor și să zâmbești. Vrei aripi. Nu o să le ai, poate, niciodată. Dar speră. Speră în continuare, fiindcă mai sunt trei ani, trei ani jumătate, și vor ajunge, vor ajunge...

Ești trist.

Lupu

Unei brioșe

Ești singurul meu cartof cultivat cu grijă
acolo undeva, printre lanuri,
și singurul meu ochișor cu aripioare.
Ești puțin mai departe decât am crezut
și, când mă întind către tine,
brațele mi se fac verzi și le cresc flori.
De ce mi se pare că-i așa, greu de spus.
doar ploaia din geamul trenului 4109
și zăpada din parcul cel mic
și săpunul din ochii mei când mă gândesc la tine sub duș
ar putea spune.
Să zâmbim împreună sub soare,
ca norișorii cei mici care scuișă încet,
să cădem în plapumă
și să dormim, pentru că în visele mele
ceva moale și călduț, ca o cireașă prea coaptă,
îți trimite zâmbărici care dau prea repede
din gene.

Heri

Jurnal de student

Sunt fericit.

Brusc, așa-i? Așa mă gândesc și eu. Dar uitate că s-a întâmplat: ies de la ultimul examen din sesiune (ultimul, yiss), și la poarta facultății mă întâmpină un bătrânel stilat. Un om la vreo 60 de ani, îmbrăcat elegant, la costum și cravată, cu palton negru și fular asortat. Asortate cu cravata și fularul sunt și pliantele din mâna lui, pe care le împarte generos trecătorilor care le acceptă. Se îndreaptă spre mine.

-Bună seara, spune.

-Bună seara, îi răspund, dându-mi seama de la prima privire cu cine am de-a face și ce dorește.

-Aș dori să-ți ofer pliantul acesta. Este gratuit și îți arată cum să fii bucuros, dacă ești trist. Și totul e sigur, toate lucrurile spuse în el sunt luate din Biblie.

Mă întind să iau pliantul (pentru că le iau de obicei, din bun-simț și poate dintr-o oarecare curiozitate) și mă opresc brusc, cu mâna la câțiva centimetri de el. Și nu e imaginea de pe pliant – un Iisus pe fundalul unui apus rozaliu – ceea ce mă oprește, ci cele patru cuvinte scrise frumos și citeț: „Mângâiere pentru cei deprimați”. Ha?

Ceva declanșează cuvintele astea în mintea mea. Hold on a second. Deprimat. Care-i problema cu asta? Și într-o secundă, îmi dau seama care-i problema. Sau mai degrabă, care nu-i. Pentru că nu-i. Nu-s deprimat. Examenele-s gata și n-am picat nimic. Bani am, mâncare este, sănătos cât încap sunt. Nicio grijă deci. Și mai e ceva (și aici mintea mea roșește puțin). Undeva, în orașul care îmi ține de plictiseală, o ființă stă și învață. Și din când în când, se oprește din activitatea asta productivă ca să îmi trimită un mesaj cu inimioare.

-Mulțumesc, dar nu pot să primesc asta. N-am nevoie. O seară bună. Și o iau spre gară, încet-încet, zâmbind

Ieșeala

Poate vă întrebați de ce am ales un asemenea subiect. Da, știu, Bistrița este un oraș mic unde nu se întâmplă nimic niciodată, nimeni important nu trece pe aici și nu locuiește aici, în afară, desigur, de superstarurile locale (presupunând prin absurd că am avea așa ceva). Mai este câte un stand-up comedy acolo și acolo, nu mai știu exact, dar a prins repede la public, așa că peste noapte ne-am trezit cu comedianți la fiecare ușă. Mai avem pop-quizu care mi drag, și îl recomand cu căldură. Chiar reprezintă o gură de aer proaspăt și, în plus, îți îmbogățești și cultura generală. În rest? Rămânem cu două, poate trei pub-uri și atât. Desigur, nu putem neglija spațiile publice atât de frumos amenajate, precum parcul, când o să fie gata, și lacul, care sper că va fi și el prezentabil într-o bună zi. Concluzia: Bistrița este orașul labirint în care ai vrea să te pierzi, dar nu poți, pentru că e prea mic.

Poate – prin asta vreau să spun sigur – orașelul nostru nu ne oferă destule variante pentru petrecerea timpului liber, sau cel puțin ceva care ne-ar putea trezi interesul. Pentru elevul bistrițean de rând, lipsa evenimentelor oficiale nu este o piedică în a se simți bine la el acasă. Așa că începe să dea telefoane în stânga și în dreapta, poate nu chiar toată lumea e plecată din localitate sau nu are chef de ieșit. Asta pe la prânz, deoarece trebuie să se asigure că are cu cine ieși până seara. De ce până atunci? Pentru că, așa cum am spus mai devreme, sunt doar vreo trei localuri frecventate de elevul bistrițean obișnuit, iar acestea sunt mai tot timpul pline, atât locurile cât și spațiul dintre ele, acesta fiind ocupat de o ceață densă, care îți ajunge până în suflet, cât timp stai acolo, și pe care o iei cu tine acasă.

Astfel, dacă ești noros, ți-ai găsit cu cine să ieși în oraș, iar pe la ora 7 te îndrepti către unul din localuri pentru că trebuie să îți ții loc, chiar dacă tu voiai să ieși pe la 9. Știi prea bine cum au fost ultimele dăți când ai plecat pe la 9 de casă, și când ajungeai într-un local era plin, iar dacă nu era prezent fumul, probabil că părea și mai plin, iar așa era în fiecare local în care intrai după-ai. Și așa, pornești la ora 7, împreună cu prietenii pe care reușești să îi strângi până atunci, și sunteți mândri că ați prins masa voastră liberă. Acesta este cel mai fericit caz de „ieșeală”, acela în care ieși cu cine vrei, unde vrei. Să analizăm și celelalte cazuri.

Nu vrei să ieși într-un local, vrei doar să te plimbi. Dacă faci parte din elita orașului o să alegi Bulevardul, bineînțeles, Bulevardul fiind ruta dintre prefectură și Coroana. Nu există în Bistrița loc mai bun pentru expunerea noilor sau vechilor achiziții decât acolo. Dus-întors, când pe o parte, când pe cealaltă, cu mașina sau pe jos, nu contează, dar cu toții știm unde va duce asta, inevitabil. În parcul Mihai Eminescu, unde, de când intri, lumea începe să te studieze, să îți pună etichete, pentru că ei știu cel mai bine, dar mai ales, pentru că statutul lor social le permite. Statutul vine o dată cu achiziția unei mașini al cărei preț depășește de regulă 4 cifre, în euro. Pe lângă această jucărie, trebuie să ai și destui minioni în jurul tău pentru a părea o persoană cu adevărat importantă. Criteriile menționate se aplică în special băieților, dar nici fetele nu se lasă mai prejos, făcând ture de Eminescu pentru a fi sigure că se fac remarcate, pentru ca după aia să se poată plânga că toată lumea se uită la ele. Desigur, ele au petrecut ore întregi în fața oglinzii pentru a alege ținuta perfectă, împreună cu machiajul potrivit, pentru că nu știi niciodată câte capuri ai de întors. Tot ele se plâng și de numărul mașinilor care le clanxonează atunci când se plimbă pe Bulevard, plimbare care poate să țină peste o oră, împreună cu pauza binemeritată din Eminescu. Vă dați seama cât de bine trebuie să cunoască ele Bulevardul? Fiecare casă, număr... Dar nu. Pentru că ele nu se uită la asta, ci se uită doar la mașinile care trec pe acolo și în care, de obicei, se află băieții menționați mai sus, care au prea multă benzină și cărora le place să se plimbe în cerc. Din fericire, aceste „staruri” locale nu reprezintă un procent semnificativ din numărul tinerilor bistrițeni.

Let's take a break!

Codul lui Rebreanu
Anul III, nr. 1, ian.-mar. 2013

Încă un an, încă câteva sute de ore pierdute cu controller-ul/tastatura și mouse-ul în mână, și încă câteva sute de jocuri apărute. Chiar simt că publicul merită o varietate de jocuri la care să ne dăm eu și Demonu' cu părerea, așa că în premiera și în exclusivitate, am deosebita onoare să vă prezint cele mai așteptate jocuri ale anului 2012, încercând să facem review la cât mai multe jocuri sub forma “<serie faimoasă> 3”, 6 scrise de mine, și 6 de Demonu'. Interesant este că niciun titlu major din anul precedent nu este un joc de sine stătător, ci o continuare a unei serii deja de succes, semn că dezvoltatorii văd verzișori în unele serii, și nu în jocuri proaspete.... (°□°) ^ _ _ _

„Ah, au mai scos cei de la Activision un Prototype...?” Cam asta a fost reacția mea când am auzit că mediocrul joc Prototype va primi un sequel. Primul joc a promis atât de multe încât poți face o listă cu promisiuni și o listă cu promisiuni încălcate, iar aceste două liste ar fi identice. Dacă sunteți așa plictisiți de viață încât să începeți să jucați Prototype, veți vedea că protagonistul este o ființă cu atât

testosteron în el încât dă pe afară sub forma unor mutații ale membrelor. Jocul propune jucătorului următoarea idee : „Eroul principal poate snopi în bătaie orice om, animal, mașină, tanc, portavion, clădire etc., dar hai că te lăsăm și pe tine, jucătorule, să faci ceva de genul ăsta pentru a-ți satisface nevoile sadice”. Dacă ajungi pe la sfârșitul jocului, vei afla că acesta are o poveste, și că rolul tău nu era numai să asfaltezi, pulverizezi, dezintegrezi tot ce îți ieșea în cale, dar făcând asta tot ai ajuns la sfârșit, deci a mers. Grafica ... în Prototype 2, grafica este decentă, despicarea unei persoane putând uneori să fie mai informativă decât o oră de biologie. Povestea... inexistentă din punct de vedere al jucătorului de rând (adică, să fim serioși, coperta cu eroul principal mânuind o gheară gigantă nu inspiră un aer de „acest joc va avea o poveste complexă, cu multe întorsături de situație, o tentă romantică și aer de aventură”) .Gameplay ... următoarea frază reconstituie o sesiune de gaming jucând Prototype: „click-click-click-click-click, ăstuaia îi voi smulge capul de pe umeri, și îl voi arunca cu aproximativ viteza sunetului, urmând să treacă prin 10 civili nevinovați până ajunge la un tanc pe care, desigur, îl va vaporiza”. Inteligența artificială

este creată pe principiul „noi nu suntem deștepți, da'suntem mulți”, iar misiunile sunt ori ridicole ori anoste. Pe scurt, un joc care nu merita o notă mai mare de 3.00

Codul lui Rebreanu
Anul III, nr. 1, ian.-mar. 2013

Let's take a break!

Mass Effect 3

(Game of The Year 2012)

_____ Dacă în Mass Effect era vorba despre eliminarea unui robot uriaș zburător, un Reaper, iar în Mass Effect 2 despre oprirea unuia de a fi reprodus sintetic de către un nebun, în cel de al treilea titlu din celebra serie de Space-Shooter RPG acești reaperi tâșnesc cu sutele dintr-o gaură a universului și ne iau cu asalt prea iubitul nost' pământ. Tu preiei rolul comandantului Shepard (un om, evident) și ești însărcinat cu formarea unei alianțe între toate speciile galaxiei pentru combaterea acestori reaperi care încearcă să ne mănânce zilele (la propriu). Dar atât despre povestea jocului, să trecem la mecanici. Jocul nu oferă diferite dificultăți precum multe altele ci oferă 3 feluri diferite în care poate fi jucat: modul RPG în care alegerile pe care le faci de-a lungul jocului afectează direct soarta universului (practic îți construiești propriul univers), modul Action în care se pune mai mult accent pe scenele de luptă iar deciziile nu mai au un impact chiar atât de mare dar sunt în continuare acolo și modul Story care reprezintă o linie de mijloc între celelalte două. Cât despre gameplay în mare parte vei fi ocupat convingând lumea să te ajute ,prin diferite modalități mai bune sau mai rele în funcție de fiecare jucător și eliminând pe cei care nu vor sau încearcă să te oprească. De remarcat este modul în care deciziile pe care le iei în joc influențează în mod direct felul cum se dezvoltă lumea și oamenii din ea. De exemplu, ai putea să joci jocul a doua oară și a treia oară și să îți se pară un alt joc să nu mai spun de sistemul de Save Importing care îți permite să rulezi jocul de pe salvările jocurilor anterioare din serie ceea ce face ca și deciziile luate în jocurile anterioare să influențeze direct soarta pe care o vei avea în acesta. Pe mine jocul m-a lăsat plăcut impresionat iar dacă sunteți fani înfocați de aventuri spațiale, gen Star Wars, așa cum sunt eu vă garantez că acest joc vă va ține multe zile departe de societate.

Demonu'

Ești un romantic incurabil?

Daca tot suntem în luna inimioarelor roz, iar dragostea ce plutește în aer devine aproape palpabilă, am decis să fim și noi pe aceeași lungime de undă și să vă punem întrebarea: „Cât de repede te îndrăgostești?”. Deoarece această revista este adresată atât fetelor, cât și băieților, vom numi persoana de sex opus Chris (el/ea).

1. Te afli la o petrecere, unde majoritatea lumii îți e cunoscută, dar sunt prezente și câteva persoane nemaîntâlnite până acum. Ce faci?

- Aștept să treacă un timp decent pentru a putea pleca nevăzut. Oricum nu voiam să merg, de la bun început.
- Îmi petrec timpul cu prietenii cu care am venit, ignorând celelalte persoane.
- Întotdeauna am considerat că sunt o persoană sociabilă, căreia îi place să își facă prieteni, așa că la sfârșitul petrecerii toată lumea știe cum mă cheamă.

2. La un moment dat, observi că o persoană, Chris, se uita insistent în direcția ta. Cum reacționezi?

- Încep să analizez persoana din punct de vedere fizic, să îi studiez limbajul trupului, iar după ce m-am convins că la mine se uită insistent, îi zâmbesc înapoi.
- Nu ar apuca să se uite a doua oară la mine, decât de la o distanță mult mai mică, pentru că aș fi lângă Chris, deschizând o conversație.
- Sigur se uită la unul din prietenii mei. Sau se uită la mine? Nu... Cred... Oricum, dacă vrea să vorbim, să vină la mine!

3. Petrecerea este în toi, tu te simți minunat în preajma lui Chris. Dar, cum binele nu durează o veșnicie, Chris îți spune că îi e somn și că o să plece acasă pentru a-și face somnul de frumusețe. Ce vei face?

- Încerc să îl/o conving să mai stea, iar dacă nu reușesc, îi cer numărul de telefon sau facebook-ul (și o conduc acasă).

- Îi fac cu mana și petrec până în zori.
- Mai stau puțin, după care plec. E o idee bună, la urma urmei. Mi se face și mie somn și mâine trebuie să mă trezesc devreme...

4. Care e primul lucru pe care îl faci după ce ajungi acasă, în urma întâlnirii cu Chris?

- Dorm!
- Îmi reamintesc clipele petrecute împreună și sper că ne vom reîntâlni.
- O/Îl caut repede pe facebook și încep să cer informații de la cunoscuți

5. Primești un SMS de la Chris. După cât timp răspunzi?

- După vreo 5-10 minute. Nu vreau să par o persoană disperată...
- Imediat! Trebuie să știe cât este de important/ă pentru mine.
- Când îl văd, deci depinde de norocul lui Chris.

6. A venit și 14 februarie. Ce cadou îi faci jumătății tale?

- Ceva handmade, făcut cu dragoste.
- Pe mine! Nu e suficient?
- O să vorbesc cu prietenii lui Chris... Nu prea știu ce i-ar plăcea...

7. Crezi în dragoste la prima vedere? (Și nu, cele din telenovele și filme nu se pun)

- a. E doar un mit pentru visători! Poet type.
- b. Cupidon are cam multe săgeți pentru unii și prea puține pentru alții.
- c. Da, iar gâtul meu poate confirma asta.

8. Mergi la prima întâlnire cu cineva nou. Ce loc de întâlnire alegi?

- a. Un pub. Astfel pot să văd ce fel de băutură îi place și, cel mai important, ce muzică ascultă. Cel mai important aspect va fi, totuși, dacă se va întinde după notă înaintea mea.
- b. La lac. De acolo se poate vedea cel mai bine apusul peste oraș.
- c. Oriunde va alege Chris. Dar această alegere poate să îmi influențeze părerea despre Chris.

9. Afli că persoana pe care o îndrăgești își petrece timpul, în ultima vreme, cu altcineva. Ce părere ai?

- a. Speram că va fi o persoană diferită, dar se pare că m-am înșelat. O să îmi continui căutarea.
- b. Ăă... Treaba lui Chris... Și așa nu mai aveam timp de ieșit.
- c. Doar o nouă cunoștință, nu îmi fac griji.

10. Este ziua ta. Tot facebooku știe asta, tot orașul știe asta, dar chris nu ți-a urat „La mulți ani”. Cum reacționezi?

- a. Eh... Nu-i nimic. Se întâmplă. Nu țin morțiș să mi se reamintească de zeci de ori într-o zi cât de mult am îmbătrânit într-un an.
- b. Ar fi fost drăguț să spună ceva. Mi-ar fi făcut ziua mai bună cu siguranță.
- c. Nu o să uit niciodată o persoană care omite să îmi spună „La multi ani!” ! O să își dorească să fi avut facebook ca să își aducă aminte!

R\ Nr Intr	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
A	0	2	4	0	2	4	0	2	4	0
B	2	4	0	2	4	0	2	4	0	2
C	4	0	2	4	0	2	4	0	2	4

Let's take a break!

Codul lui Rebreanu
Anul III, nr. 1, ian.-mar. 2013

0- 14 puncte

Carburantul pe care îl preferi este sângele rece, englezesc. Astfel, dispui de imunitate totală la curcubee, cățeluși și pisicuțe, dragoste- tot ceea ce-i mișcă pe neinițiați. Cine afirmă însă că limita valorii acestora pentru tine tinde la 0 se înșală amarnic; evident, dacă tot sperii să cucerești lumea într-o zi, le găsești foarte utile pentru manipularea gloatei. Cel puțin, nimeni nu te va prinde decimând sărmana populație de margarete.

Neimpresionabil;

Hipotermic;

Diagnostic : INEXPUGNABIL

16-28 puncte

Ai ajuns să nu te miri când Dragostea se trezește să-ți facă o vizită (tocmai de la Ecuator). O poți scuza pentru că, neținând temeinic legătura cu ea, uitând adesea s-o suni înapoi, e de înțeles de ce i se face atât de dor de tine.

Nimic ieșit din comun, dragul meu Watson.

Structura ta emoțională funcționează în armonie cu cea a majorității persoanelor. Totuși, nu lăsa

niciodată garda jos. Nu se știe niciodată... :)

Diagnostic: TRES NORMAL

30- 40 puncte

Starea de agregare în care te afli oscilează mereu de la semi-consistentă la lichidă. Fie primăvară, vară, toamnă, iarnă, ești topit--topit după oricine cu cosițe aurii, arămii, castanii... în fine, toate cosițele. Ar fi păcat să faci discriminări. Dependent de senzații tari și adrenalină, ești gata să tresari la orice semnal emis de persoana pe care ți s-a pus pata.

Tahicardie;

Probleme respiratorii;

Lipsa poftei de mâncare;

Diagnostic: UȘOR ÎNDRĂGOSTIBIL

Sudoku

7			2					
	6		1		5			7
							9	5
		2		6	9		4	
		1				6		
	8		4	5		7		
3	9							
4			5		3		1	
					2			6

Yondu
-2011-

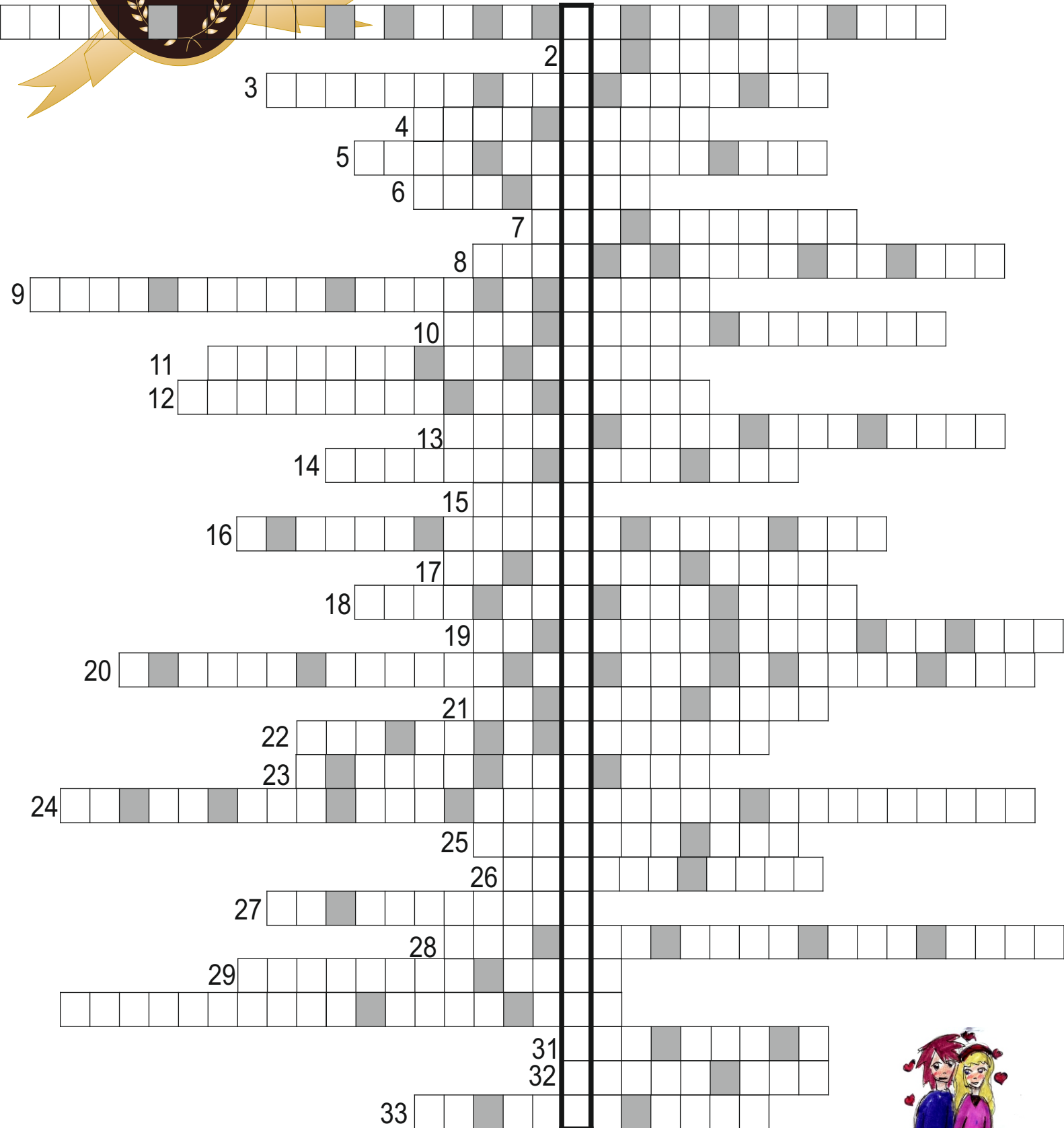

Heidi

Let's take a break!

Codul lui Rebreanu
Anul III, nr. 1, ian.-mar. 2013

Let's take a break!

1. Don't tell me it's not worth fighting for, You can't tell me it's not worth dying for, You know is true ...
2. Je t'ai vole ce sang qu'on aurait pas du partager a bout de mots de reves je vais crier
....
3. For all those times you stood by me, For all the truth that you made me see, For all the joy you brought to my life
4. We were both young when I first saw you, I closed my eyes and the flashback starts, I'm standing there, On a balcony in summer air
5. I am Baby, but you're still on my lonely mind, I think about you baby, And I dream about you all the time
6. This time, This place, Misused, Mistakes, Too long, Too late, Who was I to make you wait? Just one chance, Just one breath, Just in case there's just one left
7. You know that I want you and you know that I need you, I want your, I want your love and I want your revenge, You and me could write a
8. There is no guarantee, That this life is easy, Yeah when my world is falling apart, When there's no light to break up the dark, That's
9. Don't wanna close my eyes, I don't wanna fall asleep, Cause I'd miss you baby, And I
.....
10., Don't you worry about the distance, I'm right there if you get lonely, Give this song another listen, Close your eyes
11. My heart was blinded by you, I've kissed your lips and held your head, shared your dreams and shared your bed, I know you well, I know your smell, I've been addicted to you,....., Goodbye my friend, You have been the one, You have been the one for me
12. Without you is hard to survive, cause I get this feeling , And every time we kiss I swear I could fly, Can't you feel my heart beat fast, I want this to last, Need you by my side
13. Cause I never see you out, Are you hiding from me, yeah? Somewhere in the crowd
14. I hate to turn up out of the blue uninvited but, I couldn't stay away I couldn't fight it, I'd hope you'd see my face and that you'd be reminded that for me, it isn't over
15. I just wanna feel, real love, Feel the home that I live in, Cause I got too much life, Running through my veins, Going to waste
16. If I should stay I would only be in your way , So I'll go, but I know, I'll think of you every step of the way, And
17. It's the way I'm feeling, I just can't deny it, But I've gotta let it go,in a hopeless place
18. When you walk away I count the steps that you take, Do you see how much I need you right now?

Let's take a break!

Codul lui Rebreanu
Anul III, nr. 1, ian.-mar. 2013

19. Near, Far, Wherever you are, I believe that, Once more, you've opened the door and you're here in my heart and
20. But what it is, is something true, Made up of these three words that I must say to you.....
21. So keep in mind all the sacrifices I'm making, To keep you by my side, To keep you from walking out the door, Cause there'll be no sunlight if I lose you baby
22.You're one in a lifetime, You made me discover one of the stars above us
x2
23. And I wonder if I ever cross your mind, For me it happens all the time, It's a quarter after one, I'm all alone and I
24. Poti sa imi iei tot ce am mai scump pe lume, sa imi iei zilele, noptile sau anii de vrei, Sa ma lasi singur intr-un loc anume, De unde sa nu pot vreodata sa ma intorc la ai mei, Dar.....
25. I can't give, I can't give it anymore, I can't live, If living is, I can't give , I can't give anymore
26. And I told you to be patient, And I told you to be fine, And I told you to be balanced, And I told you to be kind
27. When you cried I'd wipe away all of your tears, When you scream I'd wipe away all of your fears, And I held your hand through all of this years, But you still have all of me
28. In another life I would be your girl, We keep all our promises, be us against the world, But in another life, I would make you stay so I don't have to say you were.....
29. But I don't care what they say, I'm in love with you, They try to pull me away but they don't know the truth, My heart's crippled by the vein that I keep on closing, You cut me open and I.....
30. Chest to chest, nose to nose, palm to palm, We were always just that close, Wrist to wrist, toe to toe, lips that felt just like inside of a rose, So how come when I reach out on my finger, It feels like more than distance between us
31. It's been a long time since you came around, It's been a long time but you're back in town, And this time I'm not leaving without you
32. Aşa multă lumina, și atât de cald, iar cerul prea albastru și prea înalt, se ascund înadânci ca și apa printre stânci
33. Cause..... and you are my man, Whenever you reach for me I'll do all that I can, Last is how I'm feeling lying in your arms, When the world outside's too much to take

